

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 7Tos/36/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125012600
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2125012600.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Ladislava Révesa a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXXX/XX, E., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 14.11.2025, č. k. 12PP/31/2025-19, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 18.12.2025 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

- Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) uznesením zo dňa 14.11.2025, č. k. 12PP/31/2025-19, podľa § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného zákona zamietol návrh odsúdeného A. B. (ďalej len „odsúdený“) o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 27.09.2022, č. k. 3T/6/2022-326, právoplatný dňa 13.10.2022.
- Na základe vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že u odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, nebola však splnená ani jedna materiálna podmienka.
- Krajský súd konštatuje, že je ustálenou rozhodovacou činnosťou, že v dvojinštancnom konaní rozhodnutie druhostupňového súdu tvorí určitú jednotu s rozhodnutím súdu prvého stupňa, a preto krajský súd aj pre hospodárnosť nebude opakovať obsah argumentov okresného súdu, pretože tieto sú stranám aj tak už známe (obdobne II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, I. ÚS 336/2016, III.ÚS 447/2016, uznesenie NS SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).
- Po vyhlásení napadnutého uznesenia sa prokurátor vzdal práva podať sťažnosť. Odsúdený zahlásil sťažnosť, ktorú písomne neodôvodnil.
- Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.
- Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak
 - nie je prípustná,
 - bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo
 - nie je dôvodná.
- Vzhľadom k tomu, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou a smerovala voči rozhodnutiu, voči ktorému je sťažnosť prípustná, Krajský súd v Trnave ako nadriadený orgán na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a tak dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

8. Krajský súd sa stotožňuje so skutkovými a právnymi zisteniami okresného súdu ako aj s podstatou odôvodnenia napadnutého uznesenia, na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

9. Krajský súd v prvom rade konštatuje, že po procesnej stránke okresný súd nijako nepochybil, keďže v primeranom čase určil termín verejného zasadnutia, na verejné zasadnutie odsúdeného predvolal riadne a taktiež mu dal možnosť prezentovať svoj návrh. Vykonaj aj výsluch odsúdeného zameraný na zistenia, ktoré sú z pohľadu § 66 ods. 1 Trestného zákona na rozhodnutie súdu o návrhu odsúdeného potrebné. Odsúdený mal možnosť sa vyjadriť ku každému vykonanému aj listinnému dôkazu, ktorú odsúdený však nevyužil; presnejšie treba povedať, že odsúdený nevyužil žiaden priestor, ktorý mu súd poskytol, aby čokoľvek navyše súdu predniesol; nevyjadril sa k svojmu návrhu, resp. ho nedoplnil, nevyjadril sa k jeho výsluchu, nevyjadril sa k listinným dôkazom a nevyužil právo konečného návrhu. Taktiež okresný súd dal odsúdenému priestor navrhnúť doplnenie dokazovania, pričom odsúdený ale žiaden návrh na doplnenie dokazovania nepredniesol. Procesne okresnému súdu teda nie je možné v jeho postupe z pohľadu krajského súdu nič vytknúť.

10. Ako okresný súd správne uviedol podmiennečné prepustenie v prípade odsúdeného sa riadi § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, z ktorého vyplýva 1 formálna a 2 materiálne podmienky, ktoré sú predpokladom podmiennečného prepustenia. V prvom rade je formálna podmienka, ktorá vyžaduje vykonanie zákonom predpísanej dĺžky trestu odňatia slobody z celkovo uloženej dĺžky trestu odňatia slobody. Ďalej sa však vyžaduje splnenie materiálnych podmienok, ktoré okresný súd riadnym spôsobom skúmal a dospel k správnym záverom o ich nesplnení v prípade osoby odsúdeného, s ktorými závermi sa krajský súd stotožnil.

11. Pokiaľ ide o splnenie formálnej podmienky na podmiennečné prepustenie, okresný súd správne skonštatoval, že odsúdený túto podmienku splnil.

12. Krajský súd sa ďalej stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi okresného súdu, pokiaľ ide o nesplnenie materiálnych podmienok pre podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

13. Krajský súd je tiež toho názoru, že súvahou všetkých okolností týkajúcich sa správania odsúdeného ako sú uvedené v hodnotení riaditeľa ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, jeho kriminálnej minulosti a okolnosťami jeho trestnej činnosti spočívajúcej v istých znakoch špeciálnej recidívy vo vzťahu k násilnej trestnej činnosti proti životu a zdraviu a jeho správaním počas výkonu trestu odňatia slobody odsúdeným, ako aj prezentáciou jeho návrhu pred súdom nie je možné dospieť k záveru, že odsúdený spĺňa potrebné predpoklady na podmiennečné prepustenie, kvôli čomu jeho návrhu nie je možné vyhovieť.

14. Treba povedať, že okresný súd môže z logiky veci vykonať okrem dôkazov, ktoré si sám obstará a vykoná za účelom náležitého objasnenia skutkového stavu len také dôkazy, o ktorých môže mať vedomosť. Vzhľadom k tomu je bežnou procesnou zodpovednosťou strán, aby súdu dôkazy, o ktorých zrejme súd sám vedomosť mať nemôže navrhli vykonať, pričom to isté platí vo všeobecnosti, ak majú strany záujem na tom, aby určitý dôkaz súd vzal do úvahy pri svojom rozhodovaní a v najlepšom prípade tento dôkaz aj súdu podľa možnosti i predložili, aby ho súd mohol vykonať alebo rozhodnúť o odmietnutí vykonania navrhnutého dôkazu. Ak teda odsúdený mal vedomosť o dôkazoch, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie súdu bolo jeho procesným právom ale i povinnosťou vyplývajúcou z § 34 ods. 1 v súvislosti s § 119 Trestného poriadku tieto súdu navrhnúť vykonať. Nevykonanie dôkazu, o ktorom súd nemohol mať v čase svojho rozhodovania vedomosť nie je potom zavinením súdu, ale procesným zavinením strany, ktorá o takom dôkaze vedomosť mala a tento nenavrhol. Uvedené sa dá rozšíriť aj na procesnú povinnosť strany, ktorá podá súdu určitý návrh, navrhnúť súdu príslušné dôkazy, ktorými sa preukážu tvrdenia, ktoré v návrhu prednáša, ak táto strana má záujem na tom, aby tieto tvrdenia súd posudzoval nielen ako subjektívne vyjadrenie strany, v tomto prípade odsúdeného. Inak pri hodnotení dôkazov súd podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku zohľadní i to, že ide len o tvrdenie samotného odsúdeného, ktorý má určitý záujem niečo tvrdiť, aby dosiahol procesný výsledok, ktorý návrhom zamýšľa, ale toto svoje tvrdenie nepodložil patričným dôkazom resp. návrhom na vykonanie dôkazu. To však je správny postup súdu a nie vadou, ktorá by dôvodila zrušenie rozhodnutia súdu.

15. Pri rozhodovaní o materiálnej podmienke, či možno predpokladať, že odsúdený v prípade podmiennečného prepustenia bude viesť riadny život ide o prognózovanie budúceho správania odsúdeného. Vo svojej podstate pri celom rozhodovaní o návrhu na podmiennečné prepustenie odsúdeného ide aj o určitú kvalifikovanú predpoveď budúceho správania, ktoré možno od odsúdeného po jeho podmiennečnom prepustení na slobodu očakávať. Podstatou úvah súdov je potom v konečnom dôsledku dôvodnosť predpokladu, že odsúdený povedie v budúcnosti i na slobode riadny život s minimalizáciou rizika jeho recidívy (IV. ÚS 85/2011, IV. ÚS 321/2013).

16. Účelom trestu podľa Trestného zákona je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby

viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trestanie tak v sebe zahrňuje aj aspekt resocializácie odsúdeného a aspekt individuálnej prevencie. Zmysel inštitútu podmieneného prepustenia spočíva v motivácii odsúdeného k tomu, aby svojim chovaním a plnením povinností vo výkone trestu ukázal polepšenie. Ak vykonanou časťou trestu odňatia slobody bol účel trestu dosiahnutý, je ďalší trest nepotrebný, a teda aj neodôvodnený (III. ÚS 355/2021-23, bod 12).

17. Vzhľadom k tomu povinnosťou súdu v tomto konkrétnom prípade bolo zistiť, či nastali zmeny v správaní odsúdeného v priebehu výkonu trestu, ktoré by mohli potenciálne viesť k zmene osobnosti odsúdeného. V súvislosti s konkrétnym a najmä aktuálnym posúdením možnej zmeny v správaní vrátane zmeny osobnosti odsúdeného ústavný súd poukázal na to, že práve riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody disponuje najkomplexnejšími a najrelevantnejšími informáciami o odsúdenom, keďže je de facto v priamom kontakte s ním (Nález Ústavného súdu SR I. ÚS 509/2022-40, bod 22; uznesenie NS SR č. k. 4 Urtos 6/2020 z 18. novembra 2020; pozri tiež Kurilovská, L.-Blažek, R.-L'orko, J.: Hodnotenie implementácie a budúceho vývoja sankčného mechanizmu po 10 rokoch účinnosti trestných kódexov v Slovenskej republike; porovnaj. Rozsudok ESLP vo veci Chorefakis a Chorefaki proti Grécku zo 17. januára 2012, sťažnosť č. 46846/08, bod 58).

18. Treba zdôrazniť, že nikto nemá právo na to, aby bolo vyhovené jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Posúdenie splnenia zákonných podmienok podmieneného prepustenia je vecou sudcovskej úvahy (III. ÚS 355/2021-23, bod 11).

19. Treba upozorniť na to, že prvá a druhá materiálna podmienka má vzťah vzájomnosti, kedy splnenie prvej materiálnej podmienky spravidla je silné východisko pre splnenie tej druhej. Teda ak odsúdený svojim správaním počas výkonu trestu preukazuje reálne polepšenie, je zároveň daný nezanedbateľný predpoklad, že možno od neho predpokladať i vedenie riadneho života v prípade podmieneného prepustenia, hoci to nie v každom prípade tak musí byť. Súd musí tieto podmienky preto starostlivo vyhodnocovať ad hoc (od prípadu k prípadu individuálne). Naopak ak odsúdený nepreukázal zlepšenie vo výkone trestu, nie je možné ani dôvodne predpokladať, že v prípade podmieneného prepustenia bude viesť riadny život. Okrem toho § 66 ods. 1 Trestného zákona predpokladá splnenie oboch podmienok, čiže ak čo i len jedna z týchto dvoch materiálnych podmienok (že svojim správaním vo výkone trestu odňatia slobody odsúdený preukazuje, že sa polepšil, a že v prípade podmieneného prepustenia na slobodu je dôvodné predpokladať, že bude viesť riadny život) splnená nie je, návrh odsúdeného je nutné zamietnuť.

20. Krajský súd ďalej súhlasí aj s názormi okresného súdu, ktoré smerujú k tomu, že odsúdený ako osoba, ktorá bola v minulosti už vo výkone trestu odňatia slobody podmienky tohto pozná. Správanie odsúdeného, ktorý síce nič závažné neporušuje, svoje povinnosti si plní na požadovanej úrovni a tiež inak ústavný poriadok neporušuje, ale súčasne nevykazuje ani znaky správania, ktoré by bolo chvályhodné; najmä nie je disciplinárne odmenený vo väčšom počte, jeho správanie nie je ani vzorom, nezúčastňuje sa nadštandardným spôsobom prístupných aktivít a svoju trestnú činnosť nelutuje s hlbokou úprimnosťou a kritický postoj k tejto nielen deklaruje ale aj prežíva, nasvedčuje tomu, že odsúdený sa síce formálne prispôbil podmienkam výkonu trestu, ale vnútorne výkon trestu v ňom ešte nezbudil želané dôsledky premeny jeho osobnosti v požadovanom smere.

21. Pokiaľ ide o polepšenie odsúdeného vo výkone trestu, odsúdený je v diferenciačnej skupine „B“. Ďalej odsúdený ešte nedospel k tomu prejavíť taký kritický postoj k jeho trestnej činnosti, ktorý by odôvodňoval predpoklad, že odsúdený trvale prijal zásady vedenia riadneho života. V tomto smere odkazuje krajský súd na odôvodnenie okresného súdu, ktorý zdôraznil, že na verejnom zasadnutí okresného súdu odsúdený neprejavil hlbšie ľútosť nad svojim konaním, ktoré k jeho odsúdeniu viedlo a tak možno dospieť k záveru, že oľutovanie trestnej činnosti odsúdeným v návrhu je len formálneho charakteru.

22. Správanie odsúdeného sa javí ísť správnym smerom, ale odsúdený musí ešte na sebe popracovať. Získanie viac disciplinárnych odmien, a presvedčivé vyjadrenie kritického postoju ku svojej trestnej činnosti ako aj úprimnejšie oľutovanie svojej trestnej činnosti by mohli do budúca byť podkladom na vyslovenie záveru, že odsúdený podmienku polepšenia na podmienené prepustenie spĺňa.

23. Tiež je potrebné uviesť, že odsúdený sa v minulosti opakovane dopúšťal trestnej činnosti. V predmetnom prípade vykonáva trest odňatia slobody pre trestný čin ublíženia na zdraví. V minulosti bol odsúdený za totožný trestný čin uznaný vinným už 2-krát, a to v roku 2019 a v roku 2021, pričom v roku 2019 bol odsúdenému uložený podmienený trest a trest, ktorý práve vykonáva je súhrnným k odsúdeniu z roku 2021. Pred týmto bol odsúdený súdne trestaný aj za inú trestnú činnosť v rokoch 2009, a to za vydieranie a porušovanie domovej slobody a v roku 2017 za krádež. Je teda zrejmé, že odsúdený je recidivista a v poslednej dobe sa špecializoval na recidívu vo vzťahu k ublíženiu na zdraví.

24. K ublíženiu na zdraví krajský súd považuje za potrebné podotknúť, že ide o trestnú činnosť proti životu a zdraviu. Život a zdravie predstavujú v súčasnej trestnej politike Slovenskej republiky najvyššiu hodnotu chránenú trestným zákonom. Imanentnou súčasťou ublíženia na zdraví je tiež fyzické násilie voči telu poškodeného, čo znamená, že ide o tzv. násilnú trestnú činnosť, ktorá sa v spoločnosti hodnotí ako osobitne nebezpečná a závažnejšia.

25. Krajský súd tiež vyzdvihuje, že odsúdený v predmetnom prípade vykonáva súhrnný trest odňatia slobody za ublíženie na zdraví, ktorého sa dopustil aj vo vzťahu k svojej matke, ktorá v čase skutku bola chránenou osobou podľa Trestného zákona, pretože okrem toho, že bola blízkou osobou odsúdeného bola aj osobou vyššieho veku. Odsúdený sa pred súdom k trestnej činnosti priznal a urobil vyhlásenie o vine. Napriek tomu krajský súd považuje za správne, že okresný súd vyzdvihol aj to, že odsúdený sa neštilil použitia fyzického násillia proti svojej matke, osobe vyššieho veku, pretože sa s ňou pohádal pre peniaze, t. j. odsúdený má sklony riešiť konfliktné situácie prostredníctvom fyzického napadnutia druhej strany. Takýto záver plne podporuje charakter jeho trestnej činnosti.

26. Krajský súd zdôrazňuje, že ak odsúdený v návrhu uviedol, že v prípade podmieneného prepustenia ihneď nastúpi do pôvodného zamestnania u Slovenských Lodeniciach (SAM) Komárno, pretože tento zamestnávateľ s ním po jeho zadržaní, dokedy tam pracoval, neukončil pracovný pomer a tento stále teda trvá (uvedené z lustrácie v Sociálnej poisťovni nevyplýva – pozn. sťažnostného súdu), ale následne toto svoje tvrdenie sám na verejnom zasadnutí okresného súdu značne sponchybnil, keď na otázku, čím sa mieni živiť po podmienenom prepustení už odpovedal odlišne a veľmi neurčito; že je zväračom a bude pomáhať vo všetkom kamarátom, dal súdu dôvod pochybovať o jeho úprimnosti a vážnosti. Odsúdený nespresnil akým kamarátom a pod „pomáhaním“ tiež nie je úplne zrejmé možné chápať závislú činnosť s nárokom na odmenu. Okrem toho, že teda súdu neuviedol a v konečnom dôsledku nijako nepreukázal, akým spôsobom sa chce živiť, čo je jedna zo základných otázok, ktorú by odsúdený mal súdu vedieť zodpovedať, ak chce súd presvedčiť, že po podmienenom prepustení bude viesť riadny život, je na mieste tiež zdôrazniť, že tieto vyjadrenia odsúdeného si vzájomne odporujú. Odsúdený svoje tvrdenia ani nepreukázal, keď súdu nepredložil (a to ani v sťažnostnom konaní) napr. potvrdenie budúceho zamestnávateľa alebo pracovnú zmluvu, ktorá preukáže, že určitý zamestnávateľ má záujem ho zamestnávať v prípade podmieneného prepustenia. Odsúdený tiež nepreukázal, kde by v prípade podmieneného prepustenia býval.

27. Tieto skutočnosti vo svojom súhrne viedli tak okresný ako aj krajský súd k záveru, že doposiaľ nemožno konštatovať, že by sa odsúdený bol polepšil vplyvom výkonu trestu a zatiaľ rovnako nemožno ešte predpokladať, že by v prípade podmieneného prepustenia na slobodu viedol riadny život, teda nedopúšťať sa žiadnej ďalšej protispoločenskej činnosti.

28. Odsúdený teda nespĺňa ani jednu materiálnu podmienku na podmienené prepustenie. Vzhľadom k tomu krajský súd považoval závery okresného súdu o tom, že odsúdený nespĺňa zákonné podmienky podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona na podmienené prepustenie za správne a zákonné a dospel k rovnakému záveru.

29. Keďže krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie, resp. zmenu napadnutého uznesenia, sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.